

Arrest

**nr. 146 089 van 22 mei 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 december 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2013.

Gezien het verzoekschrift dat op 2 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (*BS* 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier en de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 14 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gelet op arrest nr. 144 316 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 april 2015 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen te verschijnen op de openbare terechtzitting van 8 mei 2015 om 11 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 25 november 2013.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige derde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk zijn vrees voor het Mehdi-leger omdat hij communist is en zijn broers R. en S. stamhoofden zijn.

In het kader van zijn eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 14 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 51 279 van 18 november 2010 kwam de Raad tot dezelfde conclusie, met name dat “Reeds hoger werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden recente verblijf in Samawa, noch aan de problemen die hij aldaar beweert te hebben ondervonden (zie sub 2.2.3.)”.

Ter ondersteuning van zijn derde asielaanvraag legt verzoeker volgende documenten neer: een kopie van een document opgesteld door de politie van Samawah en een kopie van een attest van de Iraakse staatsveiligheid.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de vaststelling dat hij ook zijn recente afkomst uit Samawah niet aannemelijk maakte, kunnen aan de fotokopieën die hij thans voorlegt geen objectieve bewijswaarde worden toegekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van en volharden in eerder afgelegde

verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze ontkennen van de bevindingen van de commissaris-generaal waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker gaat er voorts ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 51 279 van 18 november 2010 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling, of loutere verwijzing naar de algemene situatie in zijn land van herkomst, op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In de mate verzoeker voorhoudt dat er een onderzoek moet gepleegd worden naar het risico bij terugkeer naar het land van herkomst, wijst de Raad naar de toepassing van artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat het door het persoonlijk gedrag van verzoeker onmogelijk is na te gaan of hij al dan niet een reëel risico loopt en hij overeenkomstig artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet in een ander deel van het land kan verblijven waardoor hem de subsidiaire bescherming niet wordt toegekend.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 maart 2015, voert verzoekende partij aan dat zij bij haar nieuwe asielaanvraag wel degelijk documenten heeft neergelegd die van die aard zijn dat deze de geloofwaardigheid van haar verklaringen inzake haar verblijfplaatsen in Irak tussen 2003 en 2008 en haar asielmotieven kunnen herstellen. Verzoekende partij stelt dat zij op die manier voldaan heeft aan haar medewerkingsplicht. Verzoekende partij vervolgt dat in een tweede fase van de asielaanvraag het aan het Commissariaat-generaal toekomt om de documenten ten gronde te onderzoeken. Wat betreft de subsidiaire bescherming betoogt verzoekende partij dat zelfs indien geen geloof kan gehecht worden aan haar verblijfplaats in Irak de subsidiaire bescherming moet worden toegekend aangezien het gewapend conflict in Irak zich verspreid heeft over het hele grondgebied. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar de richtlijnen van UNHCR die stellen dat personen afkomstig uit Irak niet gedwongen kunnen teruggestuurd worden en de subsidiaire bescherming moet worden toegekend voor alle Iraakse onderdanen.

De debatten werden heropend omdat een nota van de verwerende partij dd. 10 oktober 2014 niet aan het dossier werd toegevoegd voor de terechtzitting van 24 april 2014 en ook niet was meegedeeld aan de verzoekende partij.

Verzoekende partij oppert ter terechtzitting op zeer algemene wijze dat zij bij haar nieuwe asielaanvraag wel degelijk documenten heeft neergelegd die van die aard zijn dat deze de geloofwaardigheid van haar verklaringen inzake haar verblijfplaatsen in Irak tussen 2003 en 2008 en haar asielmotieven kunnen herstellen, doch zij ontkracht, noch weerlegt hetgeen met betrekking tot de door haar in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde documenten in de bestreden beslissing en in de beschikking wordt (vast)gesteld, zoals o.a. het feit dat aan gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren fotokopieën geen bewijswaarde wordt gehecht (cf. RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad herhaalt bovendien dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zo blijkt uit 's Raads arrest nr. 51 279 van 18 november 2010 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten.

Verzoekende partij verwijst heel algemeen naar de veiligheidssituatie in Irak en de richtlijnen van UNHCR die stellen dat personen afkomstig uit Irak niet gedwongen kunnen teruggestuurd worden en de subsidiaire bescherming moet worden toegekend voor alle Iraakse onderdanen. Verzoekende partij biedt echter, zo werd/wordt vastgesteld en zij gaat hier zelf aan voorbij of minstens niet concreet op in, geen zicht op haar reële situatie, waardoor noch het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad in staat is om zich een correct beeld te vormen van haar juiste regio van herkomst, haar verblijfplaatsen, haar eventueel verblijf in andere derde landen of eventuele verblijfsalternatieven waarover zij zou kunnen beschikken.

Door bewust de ware toedracht omtrent haar werkelijke streek van herkomst, een essentieel element van haar relaas dat de kern ervan raakt en uitmaakt, te verzwijgen maakt verzoekende partij zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die zij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die zij mogelijk zou lopen. De verwijzing van verzoekende partij naar de algemene veiligheidstoestand in Irak, is niet dienstig vermits zij haar werkelijke verblijfplaats(en) niet aantoot of aannemelijk maakt middels geloofwaardige verklaringen. Het loutere feit dat verzoekende partij van Iraakse afkomst is, volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen. Specifiek voor wat betreft het risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet rechtvaardigt de veiligheidssituatie in Irak niet dat de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend enkel op basis van de herkomst uit Irak. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte informatie blijkt niet en de Raad is geen informatie bekend waaruit zou kunnen blijken dat er in Irak over het gehele grondgebied een situatie heerst die van dien aard is dat het loutere feit afkomstig te zijn uit Irak aanleiding moet geven tot de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Doordat verzoekende partij geen reëel zicht biedt op haar verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert zij de asielinstanties zich een juist beeld te vormen over haar

werkelijke nood aan internationale bescherming. Bij gebrek aan elementen betreffende de herkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend (RvS 15 oktober 2008, nr. 3.412 (c)).

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS